

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1640/2023
26.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Ђурица и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ЈП ПУТЕВИ СРБИЈЕ Београд, чији су пуномоћници Бранислав Поповац, адвокат у ..., против туженог МИХАЈЛОВИЋ БЕНЗИНСКЕ СТАНИЦЕ д.о.о. Доња Мутница, чији је пуномоћник Драган Милетић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 1.873.334,23 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1/23 од 11.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 26.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1/23 од 11.05.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1/23 од 11.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Крагујевцу П 186/2022 од 18.10.2022. године у ставу 1. изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде за коришћење путног земљишта државног пута за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године исплати укупан износ од 392.356,16 динара, са каматом на јавне приходе на период и на износе наведене у том ставу изреке побијане одлуке. У ставу 2. изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да на име накнаде за коришћење путног земљишта државног пута за период од 01.01.2019. године до 31.01.2022. године исплати износ од 52.480,85 динара са каматом на јавне приходе на износе и за период одређене у наведеном ставу изреке. У ставу 3. изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 121.701,35 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1/23 од 11.05.2023. године, одбијене су жалбе тужиоца и туженог као неосноване и потврђена је првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23-др. закон), Врховни суд је нашао да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији одлучује као о посебној.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи разлоге туженог за одлучивање о ревизији као изузетној, Врховни суд је нашао да за овако одлучивање нису испуњени услови из цитиране законске одредбе. У конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права, све имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване нижестепене одлуке. Нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужиоца за исплату накнаде за коришћење дела путног земљишта државног пута у периоду од 01.01.2019. до 31.01.2022. године у износу од 444.837,01 динар са припадајућом каматом на јавне приходе, и то на начин који је у складу са правним схватањима Врховног суда. Ревизијски наводи туженог не представљају правно релевантни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, већ његово тумачење примене релевантних норми материјалног права. Ревидент у прилог својим наводима о потреби уједначавања судске праксе не указује на супротне ревизијске одлуке у истој или сличној чињеничноправној ситуацији које би биле од значаја за уједначавање судске праксе.

Зато је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 19.04.2022. године. Вредност предмета спора износи 1.873.334,23 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић